

TONEELSTUK Hoe Zebra aan zijn strepen komt. Een Afrikaanse
fabel over een onverstoorbare grazende zebra.

AKTE I

Scène 1

Op een open grasvlakte in Afrika zijn dieren aan het grazen. Een zebra, twee antilopen, een olifant en een neushoorn. Ze zijn helemaal "kaal". Ze hebben nog geen vachten of hoorns.

SPROOKJESVERTELLER

Lang geleden, toen de wereld nog helemaal nieuw was, waren de dieren ook nog nieuw. Ze hadden geen hoorns en geen mooie vachten. Ze hadden niets om zich in te verstoppen en niets om over op te scheppen. Van alle dieren was Zebra de enige die het wel best vond.

ZEBRA

(vragend)

Waarom zouden we hoorns en een vacht moeten hebben? Wat doet het ertoe hoe we eruit zien?

Zebra neemt weer een hap van het sappige gras.

ZEBRA

(opgetogen)

We hebben toch genoeg lekker vers gras te eten?!

Zebra gaat verder met grazen.

SPROOKJESVERTELLER

Maar ondanks al dat gras bleven de andere dieren naar een vacht en hoorns verlangen. En ze bleven geloven dat ze die nog wel een keer zouden krijgen.

De andere dieren kijken tussen het grazen door verlangend in de verte. Na een tijdje dimmen de lichten en wordt het donker in de zaal.

Scène 2

In het donker begint de sprookjesverteller te spreken.

SPROOKJESVERTELLER

Op zekere dag was het zover. De zon kwam op boven de heuvels. De nevel trok weg over het meer.

De lichten gaan langzaam aan. Er klinkt gefluit van vogeltjes. De dieren komen het toneel op en gaan naar de waterplaats om te drinken.

SPROOKJESVERTELLER

Net als op elke andere morgen kwamen de dieren water drinken. Ze keken omhoog en plotseling wisten ze het. Vandaag zou het gebeuren.

De dieren, m.u.v. de zebra, kijken omhoog in de verte.

(Wordt vervolgt)

SPROOKJESVERTELLER

Bij de grot aan de overkant van de vlakte. Als de zon halverwege zijn hoogste punt stond. En het zou zijn: wie het eerst komt, het eerst maalt.

De dieren gaan in een rij staan, richting de grot. Zebra blijft grazen.

SPROOKJESVERTELLER

Opgewonden gingen ze in de rij staan. Ze hielden de zon goed in de gaten en wachtten tot het tijd was om weg te gaan. Zebra was de enige die er niet bij stond. Ze had het veel te druk met eten.

Zebra staat met de rug naar de rij toe nog steeds te grazen.

Sabel kijkt achterom en roept naar Zebra.

SABEL

(vragend)

Hé Zebra! Ga jij niet mee?

Zebra kijkt suf op van het grazen.

ZEBRA

(sloom)

Nog één hapje...

Koedoe kijkt nu ook naar Zebra achterom.

KOEDOE

(opgewonden)

Maar we gaan zó weg.

Koedoe kijkt weer richting grot en draait zich vlug terug naar Zebra.

KOEDOE

(nu heel opgewonden)

Trouwens, kijk eens naar de zon. We gaan nu meteen!

ZEBRA

(onverstoorbaar sloom)

Nog één hapje..

De andere dieren rennen het toneel af.

SPROOKJESVERTELLER

De andere dieren renden weg over de vlakte.

Zebra blijft op z'n plek staan te grazen.

Scène 3

Eén spot wordt op Zebra gericht en de andere spot op de dieren in de rij voor de grot.

ZEBRA

(vrolijk en in haar nopjes)
 En nog een hapje... nog ééntje.. het gras is ook zo lekker vers en zacht.

Terwijl Zebra dit zegt, staat Olifant als eerste in de rij, daarna volgt Sabel en daarachter komt Koedoe te staan.

Nog even later komen er andere dieren in de rij te staan. De rij is zo lang dat deze het toneel afloopt.

Zebra staat op z'n plek onverstoort te grazen.

ZEBRA

Eentje nog... En nog een...

Ondertussen zijn in de grot de meest prachtige hoorns en vachten te zien. Iemand houdt ze om de beurt omhoog. De dieren kijken ernaar vol bewondering.

Zebra staat nog steeds op zijn plek te grazen.

ZEBRA

En nog een...

Olifant krijgt de mooiste vacht met een ongelooflijk lange en sterke neus die daarbij hoort. Olifant is zichtbaar blij met zijn vacht en neus en verdwijnt uit het spotlicht bij de grot.

Zebra graast verder...

ZEBRA

En nog een...

Sabel kiest een zijdeachtige vacht met een prachtige warme zandkleur. Ze kiest ook een paar lange hoorns om mee te kunnen vechten. Sabel maakt een paar schijnbewegingen met zijn nieuwe hoorns. Sabel gaat daarna van het toneel.

Zebra neemt nog een hap.

ZEBRA

En nog een...

(Wordt vervolgt)

Koedoe trekt een grijze vacht aan met een paar elegante strepen. En krijgt daarbij een kurkentreknergeweï waar hij zichtbaar dolblij mee is. Koedoe maakt een paar sprongen in de lucht en verdwijnt daarna van toneel.

Zebra neemt nog een hap.

ZEBRA

En nog een...

De rij met dieren gaat een voor een weg met mooie vachten. Wildenthousiast en opgetogen met hun nieuwe vachten en hoorns, verdwijnen ze een voor een van het toneel.

Zebra graast rustig door...

ZEBRA

En nog een...

Scène 4

Langzaam gaat het licht op het hele toneel weer aan en komen de andere dieren weer het toneel op waar ze enthousiast rondspringen en dansen met hun nieuwe vachten en hoorns.

Olifant loopt naar Zebra toe.

OLIFANT

(ongerust)

Oh nee toch! Ben je nu nog steeds aan het eten? Wil jij geen vacht en hoorns?

Zebra eet eerst onverstoord door en kijkt daarna langzaam op.

ZEBRA

(versuft)

Wat?

Als Zebra opkijkt naar Olifant en de andere dieren, vallen haar ogen bijna uit haar hoofd...

SPROOKJESVERTELLER

Nu was het haar beurt om grote ogen op te zetten. Wat zagen de dieren die terugkwamen er fantastisch uit in hun mooie nieuwe kleren!

Zebra is ineens gehaast.

ZEBRA

(gehaast)

Eh, nee, ik ben uitgegeten. Ik was net van plan om te gaan.

(Wordt vervolgt)

Zebra zet het op een draven. Zo snel dat ze af en toe bijna struikelt over haar eigen benen.

Het licht dimt langzaam weer terwijl Zebra het toneel afdraaft.

Scène 5

Terwijl de sprookjesverteller weer begint te praten, gaat het licht langzaam aan.

Zebra komt weer op toneel. Dravend richting de grot.

SPROOKJESVERTELLER

Zo snel Zebra kon, draafde ze naar de grot aan de overkant van de vlakte. Ze zag zichzelf ook al zo mooi aangekleed. Net zo'n neus als Olifant, net zo'n vacht als Sabel en hoorns zoals Koedoe.

Zebra komt al dravend aan bij de grot, waar alleen nog Rino, de neushoorn staat die aan de beurt is.

SPROOKJESVERTELLER

Maar daar wachtte haar een enorme teleurstelling! De hoorns waren op. Er was nog maar één paar, en dat werd net vol trots door de bijziende Rino, de neushoorn opgezet.

Rino, die scheel opkijkt naar zijn ongelijke hoorns, gaat tevreden het toneel af.

Zebra is nu aan de beurt en kijkt rond in de grot...

SPROOKJESVERTELLER

En vachten waren er ook niet meer, zo te zien.

Zebra loopt naar een hoekje van de grot.

SPROOKJESVERTELLER

En toen zag Zebra hem! De laatste vacht, de lelijkste vacht, een drukke, opzichtige vacht.

Zebra kijkt vies naar de vacht en trapte er met een teleurgesteld gezicht wat tegenaan.

SPROOKJESVERTELLER

Hij had vreselijk opvallende zwarte en witte strepen. Niemand had die vacht willen hebben: hij lag verloren op de platgetrapte aarde.

ZEBRA

(teleurgesteld en sipjes)

Wat zullen ze me uitlachen als ik daarin terugkom. En nog zonder hoorns ook.

(Wordt vervolgt)

Zebra begint te huilen. Ze staat met schokkende schouders een tijdje naar de vacht te staren.

Dan houdt ze op met huilen en pakt de vacht op.

SPROOKJESVERTELLER

Maar plotseling viel haar iets op aan de vacht.
Eigenlijk was druk en opzichtig zo erg nog niet.
Eigenlijk was druk en opzichtig wel leuk!

Zebra schudt de vacht uit en past hem aan. Ze kijkt dolgelukkig!

ZEBRA

(enthousiast roepend!)

Deze is voor mij gemaakt! Hij past precies! Wie wil er nou zo'n saaie vacht die iedereen heeft! Of van die grote onhandige en ingewikkelde hoorns!

Zebra draaft dolgelukkig het toneel af.

De lichten dimmen op het toneel.

Scène 6

Het licht gaat langzaam weer aan.

De andere dieren staan te grazen op de grasvlakte. Zebra komt enthousiast het toneel op draven met haar nieuwe vacht. Aangekomen tussen de andere dieren, wordt Zebra opgemerkt. De andere dieren komen die niet meer bij van het lachen.

OLIFANT

(lachend, spottend en wijzend met zijn slurf)

Daar hebben we de Hoornloze!

SABEL

(grinnikend)

Ha, die Hoornloze!

KOEDOE

(luid roepend naar iedereen die het horen wil)

Ze had het zo druk met eten dat ze die drukke, opzichtige vacht, die niemand wilde, wel moest nemen!

Zebra doet alsof ze al het hoongelach niet hoort en gaat, blij in haar nieuwe vacht, gewoon lekker grazen.

SPROOKJESVERTELLER

Maar Zebra hoorde het niet. Want het kon Zebra eigenlijk niets schelen. Ze had namelijk al ontdekt waarom ze deze vacht plotseling zo graag had willen

(Wordt vervolgt)

(Wordt vervolgt)

SPROOKJESVERTELLER (Vervolg)

hebben. Dat kwam door de ENORME mond met de ENORME elastieken lippen!

Spot op Zebra die nu nog grotere happen gras neemt dan daarvoor. Ze praat tussen de happen door...

ZEBRA

(in haar nopjes)

Het kan niet beter... voor iemand zoals ik die alleen maar denkt aan nog een hap... en nog een.... en nog een... en nog.... en nog een... en....

De lichten dimmen langzaam.